

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/169/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115229702
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Bahníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1115229702.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Oľgy Bahníkovvej a členiek senátu JUDr. Ľubice Břouškovvej a JUDr. Ľubice Kriškovej v právnej veci žalobcu: AQUA trade Slovakia s.r.o., Jesenského 292/55, 961 01 Zvolen, IČO: 36 049 999, zast. JUDr. Martina Mészáros Bariaková, advokát, Bystrický rad 453/77, 960 01 Zvolen proti žalovanému: Komunálna poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zast. FELIX NEUPAUER & PARTNERS, advokátska kancelária, Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, v konaní na zaplatenie 20.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 35Cb/190/2015-200 zo dňa 22.5.2017 v znení opravného uznesenia č.k. 35Cb/190/2015-212 zo dňa 5.9.2017, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 35Cb/190/2015-200 zo dňa 22.5.2017 v znení opravného uznesenia č.k. 35Cb/190/2015-212 zo dňa 5.9.2017 p o t v r d z u j e .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 20.000 EUR s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 20.000 EUR od 21.10.2010 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Taktiež určil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 454,24 EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd konštatoval plný úspech žalobcu v spore.

2. Súd prvej inštancie vychádzal z návrhu podaného na súd dňa 24.11.2015, v ktorom žalobca žiadal, aby mu žalovaný zaplatil sumu vo výške 20.000 EUR a sumu 454,24 EUR s 8,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 20.000 EUR od 21.10.2010 do zaplatenia a náhradu trov konania z titulu vydania bezdôvodného obohatenia.

3. Súd vykonaným dokazovaním výsluchom sporových strán a oboznámením sa s listinnými dôkazmi zistil nasledujúci skutkový stav: Z poisťnej zmluvy č. 1079022133 zo dňa 10.2.2010 súd zistil, že žalobca ako poisťník uzatvoril so žalovaným zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla Škoda Fabia Combi Clas, VIN: TMBFH25J8A3020478. Z poštového peňažného poukazu zo dňa 15.2.2010 súd zistil, že žalobca uhradil poisťné v dohodnutej výške. Súd rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 16C/19/2013 zo dňa 27.5.2015 zaviazal žalobcu za účasti žalovaného ako vedľajšieho účastníka na úhradu sumy 5.000 EUR O. W. C., sumy 5.000 EUR S. C. a 10.000 EUR O. C. do troch dní od právoplatnosti rozsudku z dôvodu, že osobným motorovým vozidlom žalobcu poisteným u žalovaného vodič P. G. spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej zahynul spolujazdec z vozidla

vedeného O. W. C. U. C.. Súd priznanie uvedených súm odôvodnil ako nemajetkovú ujmu deťom a manželke zosnulého. Z výpisu z bankového účtu žalobcu zo dňa 28.8.2015 súd zistil, že žalobca uhradil sumu určenú rozsudkom v celej výške dňa 28.8.2015. Z výzvy na zaplatenie zo dňa 12.10.2015 súd zistil, že žalobca vyzval žalovaného na úhradu žalovanej sumy v lehote 5 dní od prevzatia výzvy. Žalobca odôvodnil svoj nárok tým, že úhradou sumy určenej rozsudkom došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu vo výške plnenia. Žalobca v žalobe odôvodnil okrem iného vznik povinnosti žalovaného uhradiť nemajetkovú ujmu pozostalým za žalobcu na základe rozsudku Súdneho dvora vo veci C-22/12 zo dňa 24.10.2013 (Haasová).

4. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 26.3.2017 súd zistil, že žalovaný namietol právnu kvalifikáciu žalobného nároku ako bezdôvodné obohatenie, nakoľko povinnosť plniť bola rozsudkom OS Zvolen určená priamo a len žalobcovi a teda nedošlo k plneniu žalobcu za žalovaného a teda k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Súčasne žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku z dôvodu, že k nehode došlo dňa 29.3.2010 a premlčacia doba v zmysle ust. § 101 OZ v nadväznosti na ust. § 104 OZ došlo 29.3.2014 a žaloba bola doručená súdu 24.11.2015.

5. Súd prvej inštancie vychádzal z ust. § 4 ods. 2, § 15 ods.1 Zákona o povinnom zmluvnom poistení, § 563, § 454, § 101, § 104 OZ, § 398 ObZ. a § 191 ods.1, § 218 ods.1 Civilného sporového poriadku (ďalej iba „CSP“).

6. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania konštatoval, že sporným bola zodpovednosť žalovaného za nemajetkovú ujmu pozostalých, príčinná súvislosť škody pozostalých v zmysle s protiprávnym konaním žalobcu. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie ESD vo veci C-22/12 zo dňa 24.10.2013, a v kontexte na jeho závery konštatoval, že podľa zákona č. 381/2011 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení má majiteľ motorového vozidla právo, aby škodu spôsobenú nemajetkovú ujmu za neho uhradila poisťovňa. Dôvodnosť záveru súdu o pasívnej legitímácii žalovaného a teda o jeho povinnosti hradiť nemajetkovú ujmu pozostalých z PZP vozidla škodcu podporujú aj nálezy ÚS SR sp. zn. I.ÚS 474/2016 ako aj III. ÚS 666/2016, ako aj nálezy ÚS SR sp. zn. III.ÚS 646/2015, III. ÚS 645/2015 a I. ÚS 206/2015.

7. Súd prvej inštancie posudzoval namietané premlčanie nároku žalobcu a ustálil, že o výške nároku na náhradu škody sa žalobca dozvedel (a súčasne najskôr mohol dozvedieť) vyhlásením rozsudku OS Zvolen dňa 27.5.2015, a škoda mu teda vznikla odpísaním finančných prostriedkov dňa 28.8.2015. Žaloba bola súdu preukázateľne doručená dňa 24.11.2015 a nárok žalobcu sa preto nemohol podľa súdu prvej inštancie premlčať.

8. Pri kvalifikácii právneho základu nároku žaloby sa súd nestotožnil s argumentáciou žalobcu, ktorý svoj nárok kvalifikoval ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale súd nárok právne kvalifikoval ako plnenie z poistnej zmluvy, kedy nárok žalobcovi na úhradu istiny vznikol voči žalovanému na základe skutočnosti, že plnil škodu poškodeným na základe právoplatného rozhodnutia súdu a týmto plnením mu vznikol nárok na istinu v totožnej výške voči žalovanému z dôvodu, že plnenie je v zmysle horeuvedeného kryté poistením PZP.

9. Žalobca uniesol dôkazné bremeno preukázania povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi žalobnú istinu s poukazom na skutočnosť, že podľa názoru súdu bola nemajetková ujma pozostalých krytá poistením PZP, žalobca svoj nárok uplatnil včas a výška vyplatenej škody bola teda nesporná. Súd ako dôvodný vyhodnotil i nárok na jeden úkon právnej služby - predžalobnú výzvu - ako náklad súvisiaci s uplatnením pohľadávky. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

10. Žalovaný podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie. Žalovaný mal v odvolaní za to, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to ako v otázke pasívnej legitímácie žalovaného, tak aj v otázke možného a dovoleného súdneho „dotvárania“ práva extenzívnym výkladom vnútroštátnych zákonných ustanovení. V danom prípade nebolo podľa žalovaného sporné, že rozsudkom Okresného súdu Zvolen bol žalobca zaviazaný plniť, žalovanému však nie je zrejmé na základe akého právneho titulu či zákonného ustanovenia súd prvej inštancie právny nárok žalobcu posúdil a žalobe vyhovel. V prípade práv na plnenie z poistenia je začiatok plynutia premlčacej doby stanovený špecificky, a to rok po poistnej udalosti. Žalovaná má za to, že začiatok plynutia premlčacej doby je teda určený objektívne a jej celková dĺžka je stanovená na päť rokov po poistnej udalosti a to

bez ohľadu na to, kedy došlo k vzniku nároku. K dopravnej nehode došlo dňa 29.03.2010, plnenia z poistnej zmluvy sa teda žalobca mohol domáhať podaním žaloby najneskôr dňa 29.03.2015, avšak tak urobil až dňa 24.11.2015.

11. Súd prvej inštancie podľa žalovaného ignoruje rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej iba „NS SR“) sp.zn. 3Cdo/176/2012, sp.zn. 4Cdo/168/2009 a sp.zn. 4Cdo/193/2011. K výkladu pojmu škoda na zdraví poukazuje žalovaný na rozhodovaciu činnosť NS SR sp.zn. 3Cdo/301/2012 (mutatis mutandis 8Cdo/219/2016). V predmetnom rozsudku sa NS SR v celom rozsahu prihlásil k svojmu skoršiemu rozhodnutiu vo veci sp.zn. 4Cdo/168/2009, a to do otázky pasívnej legitímácie žalovaného.

12. Na základe uvedeného je žalovaný názoru, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, pričom rozsudok je zároveň zmätočný a nepreskúmateľný v otázke právneho základu tvrdeného nároku žalobcu, spoločne s nesprávnym, resp. nepreskúmateľným posúdením otázky premlčania zo strany súdu prvej inštancie. Zároveň je rozsudok nezákonný a zmätočný aj v časti označenia žalobcu identifikačným číslom.

13. Žalovaný navrhol, aby Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 35Cb/190/2015-200 zo dňa 22.05.2017 zmenil tak, že žalobu žalobcu voči žalovanému zamietne a žalobcu zaviazne na náhradu trov žalovaného.

14. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Žalobca uviedol, že pokiaľ žalovaný namietal zmätočnosť právnej kvalifikácie skutkového stavu, kedy žalobca po právnej stránke posúdil žalovaný nárok ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a žalovaný ako poistné plnenie, právne posúdenie skutkového stavu je výlučne na konajúcom súde. Čo sa týka právneho názoru žalovaného ohľadom aplikácie premlčacej lehoty, tak ten nepovažoval žalobca za správny, nakoľko ak by právna argumentácia žalovaného bola správna, nárok žalobcu by sa premlčal ešte predtým, ako by vôbec vznikol. Žalobca sa v konaní pred Okresným súdom Zvolen sp.zn. 16C/19/2013 o sume, ktorú pozostalým zaplatil dozvedel najskôr vyhlásením rozsudku v konaní pred Okresným súdom Zvolen, teda dňa 27.05.2015, pričom za právne relevantný dátum považoval až deň právoplatnosti predmetného rozsudku, teda dátum 15.08.2015. Týmto dátumom sa dozvedel o výške nemajetkovej ujmy, ktorú dňa 28.08.2015 aj zaplatil. Žalovaný ďalej poukazoval na moment možnej vedomosti žalobcu o uplatnenej výške nemajetkovej ujmy zo strany pozostalých voči spoločnosti. Podľa názoru žalovaného žalobca o maximálnej výške nároku pozostalých voči spoločnosti vedel už v roku 2013, a teda nič žalobcovi nebránilo podať žalobu proti žalovanému už vtedy a vyčkať do právoplatného skončenia sporu na Okresnom súde Zvolen. Ak by sa podľa žalobcu dalo pripustiť, že názor žalovaného je správny, tak aj v tomto prípade by žalobca predmetnú žalobu proti žalovanému podal včas a to z toho dôvodu, že ak by sa počítalo aj so všeobecnou dĺžkou premlčacej lehoty (a nie s dĺžkou premlčacej lehoty 1+4 roky ako uvádza žalovaný), tá by uplynula až v roku 2016, pričom žalobu proti žalovanému podal žalobca ešte v roku 2015. Čo sa týka žalovaným navrhnutého postupu podať žalobu a čakať na výsledok sporu, tak s týmto postupom sa žalobca nestotožnil, nakoľko v takom prípade by nebolo vylúčené, že by súd zamietol žalobcovu žalobu ako predčasne podanú, pretože v čase jej podania (teda pred právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Zvolen, č. k. 16C/19/2013 - 212) nebolo isté, či bude pozostalým nemajetková ujma priznaná. Bez ohľadu teda na to, či ide o nárok na náhradu škody, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, nárok z titulu poistenia alebo o nárok sui generis, tento žalobca proti žalovanému nepochybne uplatnil žalobou na súde ešte v rámci premlčacej lehoty. Žalobca je názoru, že nárok, ktorý bol súdom prvej inštancie posúdený ako nárok z poistnej zmluvy, je potrebné považovať za nárok sui generis a to z dôvodu, že platná právna úprava obsiahnutá či už v zákone o povinnom zmluvnom poistení alebo v Občianskom zákonníku pozná nárok poisteného na plnenie poistného plnenia proti poisťiteľovi alebo regresný nárok poisťiteľa proti poistenému, avšak nepozná tzv. „obrátenej regresný nárok“ alebo „refundáciu“ toho, čo plnil poistený za poisťovateľa oprávnenej osobe (pozostalým), a to za predpokladu, že pozostalým mal podľa práva plniť priamo poisťovateľ. Práve z uvedeného dôvodu žalobca právne posúdil nárok ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

15. K pasívnej vecnej legitímácii žalovaného poukázal žalobca na to, že Súdny dvor EÚ v rozsudku C- 22/12 vo veci Haasová uviedol, že povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym

osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovedností poisteného za škodu upravuje aj vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Je viac než nepochybné, že právny poriadok Slovenskej republiky pozná inštitút náhrady nemajetkovej ujmy a preto náhrada nemajetkovej ujmy spadá do rámca povinného zmluvného poistenia zodpovedností za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalobca poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 474/2016 a rovnako na judikatúru ESLP, v ktorej sa pod škodou v zmysle čl. 5 ods. 5 Dohovoru rozumie ako škoda materiálna, tak nemateriálna (napr. rozhodnutia Wassink v. Holandsko, Tsirilis a Kouloumpas v. Grécko). Pokiaľ žalovaný na podporu svojich tvrdení poukazuje na niektoré rozhodnutia NS SR, tak k tomu žalobca dodal, že ani NS SR nie je v tejto otázke konzistentný, nakoľko napr. v uznesení sp.zn. 8Cdo 82/2016 odmietol dovolanie poisťovne proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie zaväzujúce poisťovňu na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu povinného zmluvného poistenia. Veľmi výstižne sa s názorom NS SR vysporiadal Krajský súd v Prešove v rozhodnutí zo dňa 31.03.2016, sp. zn. 21Co/60/2015, ktorý je aj súčasťou súdneho spisu. Žalobca ďalej poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 666/2016, ako aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 847/2016.

16. Žalobca navrhol, aby Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 35Cb/190/2015-200 zo dňa 22.05.2017 v znení opravného uznesenia č.k. 35Cb/190/2015-212 zo dňa 5.9.2017 ako vecne správny potvrdil a priznal mu právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

17. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací prejednal vec v rozsahu dôvodov odvolania bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke dňa 14.05.2019 podľa § 219 ods. 3 CSP. Po preskúmaní obsahu spisu, a oboznámení sa s dôvodmi odvolania žalovaného a s vyjadrením žalobcu, dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

18. Podľa § 387 ods. 2 a 3 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

19. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie a s poukazom na § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správnosť dôvodov, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP, tiež s odkazom primerane na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 170/2005 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/09, krajský súd uvádza, že pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvoinštančného a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 219 ods. 2 OSP do 30.6.2016, resp. cez § 387 ods. 2 CSP od 1.7.2016, na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

20. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k podstatným tvrdeniam odvolateľa odvolací súd uvádza nasledovné:

21. Odvolací súd sa nestotožňuje s odvolacou námietkou, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia v otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v konaní ako aj v otázke extenzívneho výkladu vnútroštátnych zákonných ustanovení. Pre posúdenie otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovaného ako poisťovateľa vozidla škodcu je rozhodujúce vyriešenie otázky, čo treba rozumieť pod pojmom škoda použitým v zák. č. 381/2001 Z.z., najmä v ust. § 4 ods. 2, ktorý upravuje vecný rozsah poistného krytia.

22. Podľa § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 381/2001 Z.z., poistený ma z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení.

23. V našom právnom prostredí, ktoré je súčasťou európskeho spoločenstva práva, je potrebné vykladať pojem škoda eurokonformne. Rozhodujúci je v danej veci rozsudok ESD C-22/12 vo veci Haasová a odkaz na prijaté tri európske smernice týkajúce sa povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, na ktorý správne poukázal súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie na podporu svojich záverov o pasívnej vecnej legitímácii žalovaného správne poukázal i na nálezy ÚS SR sp. zn. I. ÚS 474/2016 zo dňa 17.8.2016 a sp. zn. III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016.

24. V Náleze sp. zn. III. ÚS 666/2016 ústavný súd upozornil na povinnosť slovenských vnútroštátnych súdov interpretovať zákony eurokonformne. V náleze uviedol, že Súdny dvor v rozsudku C-22/12 zaujal jednoznačný názor, podľa ktorého „článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11. mája 2005 a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Ústavný súd ďalej uviedol, že ak teda slovenský zákonodarca do zákonného pojmu „škoda“ použitého v zákone o povinnom zmluvnom poistení, a teda do rozsahu poistenia zodpovednosti za škodu v zmysle uvedeného zákona nezahrnul aj nemajetkovú ujmu a jej poistné krytie, dostáva sa vzhľadom na záväzný výklad zodpovedajúcich smerníc (v súčasnosti už len konsolidovaná smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti) do rozporu so zámerom tvorca únijnej právnej regulácie identifikovaným Súdnym dvorom. Všeobecné súdy boli preto povinné skúmať možnosť implementácie eurokonformného výkladu prostredníctvom tzv. nepriameho účinku relevantnej únijnej regulácie. Súdny dvor požaduje od vnútroštátnych súdov, aby práve v prípade nesplnenia povinnosti riadnej transpozície smernice členským štátom vykladali ustanovenia vnútroštátneho práva v čo najvyššej možnej miere tak, aby mohli byť použité v súlade s cieľmi tejto smernice (napr. rozsudok z 13.7.2000 vo veci Centrotreel, C-456/98).“

25. Je teda nepochybné, že zákonné ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 381/2001 Z.z. treba vykladať tak, že poistné krytie, na ktoré je žalovaný ako poisťovateľ povinný, má sa vzťahovať aj na nároky oprávnených osôb na náhradu nemajetkovej ujmy a poisťovateľ zodpovednosti za škodu je pasívne vecne legitimovaným subjektom, ktorému na základe § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. vznikla povinnosť uhradiť škodu žalobcovi.

26. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou, v ktorej žalovaný namietal nepreskúmateľnosť rozsudku v otázke právneho základu tvrdeného nároku a v otázke premlčania. Je nepochybné, že žaloba bola podaná na súd dňa 24.11.2015 a žalobca sa o výške škody titulom nemajetkovej ujmy dozvedel až na základe rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 27.5.2015, právoplatného dňa 15.8.2015, teda súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že nárok žalobcu sa nemohol premlčať. Súd prvej inštancie správne posúdil začiatok plynutia premlčacej doby, rovnako správne priznal úroky z omeškania odo dňa, ktorý nasledoval po uplynutí 5-dňovej lehoty na zaplatenie požadovanej sumy vo výzve na zaplatenie zo dňa 12.10.2015, doručenej žalovanému dňa 15.10.2015.

27. Vzhľadom na námietky žalovaného týkajúce sa nepreskúmateľnosti rozsudku, odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného

dokazovania, a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Rozsudok súdu prvej inštancie nemožno považovať za nepreskúmateľný. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR, do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

28. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil.

29. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný. O ich výške rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

30. Uvedený rozsudok je výsledkom hlasovania odvolacieho senátu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).